

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (šiesta rozšírená komora)

z 21. apríla 2021 *

„Ochranná známka Európskej únie – Konanie o neplatnosť – Slovná ochranná známka Európskej únie MONOPOLY – Absolútny dôvod zamietnutia – Neexistencia dobrej viery – Článok 52 ods. 1 písm. b) nariadenia (ES) č. 207/2009 [teraz článok 59 ods. 1 písm. b) nariadenia (EÚ) 2017/1001]“

Vo veci T-663/19,

Hasbro, Inc., so sídlom v Pawtucket, Rhode Island (Spojené štáty), v zastúpení: J. Moss, barrister,

žalobkyňa,

proti

Úradu Európskej únie pre duševné vlastníctvo (EUIPO), v zastúpení: P. Sipos a V. Ruzek, splnomocnení zástupcovia,

žalovanému,

ďalší účastník konania pred odvolacím senátom EUIPO a vedľajší účastník v konaní pred Všeobecným súdom,

Kreativni Događaji d.o.o., so sídlom v Záhrebe (Chorvátsko), v zastúpení: R. Kunze, advokát,

ktorej predmetom je žaloba podaná proti rozhodnutiu druhého odvolacieho senátu EUIPO z 22. júla 2019 (vec R 1849/2017-2), týkajúcej sa konania o vyhlásenie neplatnosti medzi spoločnosťami Kreativni Događaji a Hasbro,

VŠEOBECNÝ SÚD (šiesta rozšírená komora),

v zložení: predsedníčka A. Marcoulli, sudcovia S. Frimodt Nielsen, J. Schwarcz (spravodajca), C. Iliopoulos a R. Norkus,

tajomník: A. Juhász-Tóth, referentka,

so zreteľom na žalobu podanú do kancelárie Všeobecného súdu 30. septembra 2019,

so zreteľom na vyjadrenie EUIPO k žalobe podané do kancelárie Všeobecného súdu 8. januára 2020,

so zreteľom na vyjadrenie vedľajšieho účastníka konania k žalobe podané do kancelárie Všeobecného súdu 7. januára 2020,

po pojednávaní z 9. októbra 2020,

* Jazyk konania: angličtina.

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

- 1 Dňa 30. apríla 2010 žalobkyňa, spoločnosť Hasbro, Inc., podala na Úrad Európskej únie pre duševné vlastníctvo (EUIPO) prihlášku ochrannnej známky Európskej únie podľa nariadenia Rady (ES) č. 207/2009 z 26. februára 2009 o ochrannnej známke Európskej únie (Ú. v. EÚ L 78, 2009, s. 1) v znení zmien [uvedené nariadenie bolo nahradené nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2017/1001 zo 14. júna 2017 o ochrannnej známke Európskej únie (Ú. v. EÚ L 154, 2017, s. 1)].
- 2 Prihlasovanou ochrannou známkou je slovné označenie MONOPOLY.
- 3 Tovary a služby uvedené v prihláške patria po obmedzení vykonanom v priebehu konania na EUIPO do tried 9, 16, 28 a 41 v zmysle Niceskej dohody o medzinárodnom triedení výrobkov a služieb pre zápis známk z 15. júna 1957 v revidovanom a doplnenom znení a zodpovedajú pre každú z týchto tried tomuto opisu:
 - trieda 9: „Vedecké, námorné, geodetické, fotografické, kinematografické, optické, signalizačné, kontrolné, záchranné a vyučovacie prístroje a nástroje a prístroje a nástroje na meranie a váženie; prístroje a nástroje na vedenie, distribúciu, transformáciu, akumuláciu, reguláciu alebo ovládanie elektrického prúdu; prístroje na nahrávanie, prenos a reprodukciu zvuku alebo obrazu; magnetické nosiče údajov, záznamové disky; predajné automaty a mechanizmy uvádzané do činnosti vhođením mince; registračné pokladnice, počítačové stroje, zariadenia na spracovanie údajov a počítače; hasiace prístroje; rekreačné elektronické prístroje; elektronické hry; počítačové hry; počítačové vybavenie; počítačový softvér; ovládanie, ktoré sa používa so všetkými uvedenými výrobkami; karty, disky, pásky, káble a obvody, ktoré obsahujú alebo sú určené na uloženie dát a softvéru; hracie automaty; interaktívny zábavný softvér, teda počítačový herný softvér, interaktívne počítačové herné programy, kartridže na počítačové hry, disky s počítačovými hrami, interaktívne videohry vo virtuálnej realite obsahujúce softvér a informatický materiál; stiahnuteľný softvér určený na používanie s počítačmi a počítačovými hrami, prenosnými hernými zariadeniami, hernými zariadeniami na konzole, komunikačnými hernými zariadeniami a mobilnými telefónmi; elektronické hry vrátane videohier; softvér videohier, programy videohier, kartridže videohier, disky videohier, všetky používané v súvislosti s počítačmi, zariadeniami prenosných hier, zariadeniami hier na konzole, komunikačnými zariadeniami a mobilnými telefónmi; terminály videohier; prístroje na počítačové hry a videohry, teda herné videoautomaty na používanie s televíziami; herné zariadenia prispôbované na používanie s televíznymi prijímačmi; audio a/alebo videonahrávky; laserové disky, video disky, gramofónové platne, kompaktné disky, optické kompaktné disky obsahujúce hry, filmy, zábavu a hudbu; herné konzoly; komunikačné zariadenia a mobilné telefóny; vopred nahrané filmy; vopred nahrané televízne, rádiové a rekreačné programy a relácie; súčiastky a časti tvoriace všetky výrobky uvedené vyššie“,
 - trieda 16: „Papier a kartón a výrobky vyrobené z týchto materiálov, ktoré nie sú zahrnuté v iných triedach; tlačoviny; knihárske výrobky; fotografie; papiernický tovar; lepidlá (lepiace materiály) na papier a na použitie v domácnosti; potreby pre umelcov; maliarske štetce; písacie stroje a kancelárske potreby (okrem nábytku); vzdelávacie a učebné potreby (okrem prístrojov); obalové materiály z plastických hmôt (nezahrnuté v iných triedach); tlačiarenské písmo; tlačiarenské platne; súčiastky a časti tvoriace všetky výrobky uvedené vyššie“,

- trieda 28: „Hry, hračky; gymnastické a športové výrobky, ktoré nie sú zaradené v iných triedach; ozdoby na vianočné stromčeky; hracie automaty; herné zariadenia uvádzané do prevádzky vhođením mince (hry); hracie karty; súčiastky a časti tvoriace všetky výrobky uvedené vyššie“,
 - trieda 41: „Vzdelávanie; tréovanie; zábava; filmová zábava, zábava vo forme televíznych programov a rozhlasových programov; športové a kultúrne činnosti“.
- 4 Dňa 9. augusta 2010 bola vo *Vestníku ochranných známok* č. 2010/146 uverejnená prihláška ochrannej známky.
- 5 Napadnutá ochranná známka bola zapísaná 25. marca 2011 pod číslom 9071961.
- 6 Okrem toho bola žalobkyňa tiež majiteľkou troch slovných ochranných známok Európskej únie MONOPOLY, z ktorých prvá bola zapísaná 23. novembra 1998 pod číslom 238 352 (ďalej len „staršia ochranná známka č. 238 352“), druhá 21. januára 2009 pod číslom 6 895 511 (ďalej len „staršia ochranná známka č. 6 895 511“) a tretia 2. augusta 2010 pod číslom 8 950 776 (ďalej len „staršia ochranná známka č. 8 950 776“).
- 7 Staršia ochranná známka č. 238 352 označuje tovary zaradené do tried 9, 25 a 28, ktoré zodpovedajú pre každú z týchto tried nasledujúcemu opisu:
- trieda 9: „Rekreačné elektronické prístroje; elektronické hry; počítačové hry; počítačové vybavenie; softvér; kontroly používania uvedeného majetku; karty, disky, pásky, káble a obvody, ktoré obsahujú alebo sú určené na uloženie dát a softvéru; videohry; súčiastky a časti tvoriace všetky výrobky uvedené vyššie“,
 - trieda 25: „Odevy, obuv, pokrývky hlavy, súčiastky a časti tvoriace všetky výrobky uvedené vyššie“,
 - trieda 28: „Hry, hračky; gymnastické a športové výrobky, ktoré nie sú zaradené v iných triedach; ozdoby na vianočné stromčeky; súčiastky a časti tvoriace všetky výrobky uvedené vyššie“.
- 8 Staršia ochranná známka č. 6 895 511 označuje „zábavu“ patriacu do triedy 41.
- 9 Staršia ochranná známka č. 8 950 776 označuje tovary zaradené do triedy 16, ktoré zodpovedajú nasledujúcemu opisu: „Papier a kartón a výrobky vyrobené z týchto materiálov, ktoré nie sú zahrnuté v iných triedach; tlačoviny; knihárske výrobky; fotografie; piapiernický tovar; lepidlá (lepiace materiály) na papier a na použitie v domácnosti; potreby pre umelcov; maliarske štetce; písacie stroje a kancelárske potreby (okrem nábytku); vzdelávacie a učebné potreby (okrem prístrojov); obalové materiály z plastických hmôt (nezahrnuté v iných triedach); tlačiarenské písmo; tlačiarenské platne“.
- 10 Dňa 25. augusta 2015 vedľajší účastník konania, spoločnosť Kreativni Događaji d.o.o., podala návrh na vyhlásenie neplatnosti podľa článku 52 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 207/2009 [teraz článok 59 ods. 1 písm. b) nariadenia 2017/1001] proti spornej ochrannej známke pre všetky tovary a služby označené touto ochrannou známou. Podľa vedľajšieho účastníka konania žalobkyňa nekonala v dobrej viere pri podaní prihlášky spornej ochrannej známky z dôvodu, že táto prihláška predstavovala opakované podanie prihlášok starších ochranných známok č. 238 352, 6 895 511 a 8 950 776 (ďalej len spoločne „staršie ochranné známky“) a jej cieľom bolo vyhnúť sa povinnosti preukázať riadne používanie týchto ochranných známok.
- 11 Dňa 22. júna 2017 zrušovacie oddelenie zamietlo návrh na vyhlásenie neplatnosti. Domnievalo sa najmä, že na jednej strane ochrana tej istej ochrannej známky počas obdobia štrnástich rokov nie je sama osebe dôkazom o úmysle vyhnúť sa povinnosti preukázať riadne používanie starších ochranných

známok a že na druhej strane tvrdenia vedľajšieho účastníka konania nie sú podložené dôkazmi preukazujúcimi, že žalobkyňa nekonala v dobrej viere pri podávaní prihlášky spornej ochrannnej známky.

- 12 Vedľajší účastník konania podal 22. augusta 2017 proti rozhodnutiu zrušovacieho oddelenia odvolanie na EUIPO podľa článkov 58 až 64 nariadenia č. 207/2009 (teraz články 66 až 71 nariadenia 2017/1001).
- 13 Dňa 3. augusta 2018 boli účastníci konania informovaní o začatí ústnej časti konania s cieľom lepšie pochopiť osobitné okolnosti, ktoré stáli v pozadí stratégie žalobkyne pri podávaní prihlášky spornej ochrannnej známky.
- 14 Dňa 12. novembra 2018 žalobkyňa predložila svedeckú výpoveď osoby pracujúcej pre jej spoločnosť (ďalej len „svedecká výpoveď“) spolu s dôkazmi.
- 15 Pojednávanie sa konalo 19. novembra 2018 v priestoroch EUIPO.
- 16 Dňa 21. januára 2019 vedľajší účastník konania predložil pripomienky k zápisnici a obsahu ústnej časti konania, ktorými žiadal, aby sa svedecká výpoveď nezohľadnila. Žalobkyňa odpovedala na tieto pripomienky 22. februára 2019.
- 17 Rozhodnutím z 22. júla 2019 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) druhý odvolací senát EUIPO čiastočne zrušil rozhodnutie zrušovacieho oddelenia, vyhlásil spornú ochrannú známku za neplatnú pre časť tovarov a služieb, na ktoré sa vzťahuje, v zostávajúcej časti odvolanie zamietol a zaviazal účastníkov konania, aby znášali svoje vlastné trovy konania týkajúce sa konania o vyhlásenie neplatnosti a odvolacieho konania. Odvolací senát v podstate dospel k záveru, že získané dôkazy mohli preukázať, že v prípade tovarov a služieb, na ktoré sa vzťahuje sporná ochranná známka, ktoré boli zhodné s tovarmi a službami, na ktoré sa vzťahujú staršie ochranné známky, žalobkyňa nekonala v dobrej viere pri podávaní prihlášky spornej ochrannnej známky.

Návrh účastníkov konania

- 18 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:
 - zrušil napadnuté rozhodnutie,
 - zaviazal vedľajšieho účastníka konania na náhradu trov konania.
- 19 EUIPO navrhuje, aby Všeobecný súd:
 - žalobu zamietol,
 - zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.
- 20 Vedľajší účastník konania navrhuje, aby Všeobecný súd:
 - žalobu zamietol,
 - zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania, vrátane trov konania pred odvolacím senátom, ktoré vznikli vedľajšiemu účastníkovi konania.

Právny stav

O určení uplatnitelného hmotného práva

- 21 Vzhľadom na dátum podania prihlášky spornej ochrannej známky, teda 30. apríl 2010, ktorý je rozhodujúci na účely určenia uplatnitelného hmotného práva, sa skutkové okolnosti prejednávanej veci riadia hmotnoprávnymi ustanoveniami nariadenia č. 207/2009 (pozri v tomto zmysle uznesenie z 5. októbra 2004, Alcon/ÚHVT, C-192/03 P, EU:C:2004:587, body 39 a 40, a rozsudok z 23. apríla 2020, Gugler France/Gugler a EUIPO, C-736/18 P, neuverejnený, EU:C:2020:308, bod 3 a citovanú judikatúru). V dôsledku toho v prejednávanej veci, pokiaľ ide o hmotnoprávne pravidlá, treba chápať odkazy odvolacieho senátu v napadnutom rozhodnutí a účastníkov konania vo svojich písomných podaniach na článok 59 ods. 1 písm. b) nariadenia 2017/1001 ako odkaz na článok 52 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 207/2009 s rovnakým obsahom.

O predmete sporu

- 22 Hoci žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd zrušil napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu, treba uviesť, že v odpovedi na otázku Všeobecného súdu na pojednávaní pripustila, že predmet sporu sa musí obmedziť na zrušenie napadnutého rozhodnutia v rozsahu, v akom ním bola vyhlásená neplatnosť spornej ochrannej známky vo vzťahu k označeniu tovarov a služieb patriacich do tried 9, 16, 28 a 41, tak ako sú uvedené v bode 1 výroku napadnutého rozhodnutia, ktoré sú zhodné s tovarmi a službami, na ktoré sa vzťahujú staršie ochranné známky.

O prípustnosti žaloby

- 23 V bodoch 17 až 19 svojho vyjadrenia k žalobe, ako aj na pojednávaní vedľajší účastník konania v podstate tvrdil, že v súlade s článkami 172 a 177 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu je žaloba zjavne neprípustná z dôvodu, že v žalobe nebol EUIPO uvedený ako účastník konania, proti ktorému bola žaloba podaná, a že odstránenie nedostatkov žaloby listom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 17. októbra 2019 nie je takej povahy, aby túto vadu včas odstránilo.
- 24 V tejto súvislosti a ako to tiež uvádza vedľajší účastník konania v bode 20 svojho vyjadrenia k žalobe, stačí pripomenúť, že súdu Únie prináleží, aby za okolností prejednávanej veci posúdil, či riadny výkon spravodlivosti odôvodňuje zamietnutie žaloby vo veci samej bez predchádzajúceho rozhodnutia o prípustnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. februára 2002, Rada/Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, body 51 a 52).
- 25 Za okolností prejednávanej veci Všeobecný súd usudzuje, že v záujme hospodárnosti konania je potrebné najprv preskúmať dôvodnosť žaloby, bez toho, aby sa predtým rozhodlo o jej prípustnosti, pretože žaloba je v každom prípade z dôvodov uvedených nižšie nedôvodná.

O veci samej

- 26 Na podporu svojej žaloby žalobkyňa uvádza dva žalobné dôvody, z ktorých prvý je založený na porušení článku 52 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 207/2009 a druhý na porušení práva na spravodlivý proces.

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 52 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 207/2009

- 27 Prvým žalobným dôvodom žalobkyňa spochybňuje posúdenie odvolacieho senátu, podľa ktorého pri podávaní prihlášky spornej ochrannéj známky nekonala v dobrej viere.
- 28 EUIPO a vedľajší účastník konania spochybňujú tvrdenia žalobkyne.
- 29 Na úvod treba pripomenúť, že článok 52 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 207/2009 stanovuje, že ochranná známka Európskej únie sa vyhlási za neplatnú na základe návrhu podaného na EUIPO alebo na základe vzájomného návrhu v konaní o porušení práv, ak prihlasovateľ nekonal pri podávaní prihlášky tejto ochrannéj známky v dobrej viere.
- 30 Na úvod treba pripomenúť, že ak pojem uvedený v nariadení č. 207/2009 nie je definovaný v tomto nariadení, jeho význam a rozsah sa musí určiť v súlade s jeho obvyklým významom v bežnom jazyku pri súčasnom zohľadnení súvislostí, v ktorých sa používa, a cieľov, ktoré toto nariadenie sleduje (pozri rozsudok z 12. septembra 2019, Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret/EUIPO, C-104/18 P, EU:C:2019:724, bod 43 a citovanú judikatúru).
- 31 To platí aj pre pojem „nekonanie v dobrej viere“ uvedený v článku 52 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 207/2009, ak normotvorca Únie nedefinoval tento pojem.
- 32 Hoci podľa svojho obvyklého významu v bežnom jazyku pojem „nekonanie v dobrej viere“ predpokladá existenciu určitého stavu mysle alebo nečestného úmyslu, tento pojem treba okrem toho chápať v kontexte práva ochranných známok, teda práva, ktorým sa riadi obchodný styk. V tejto súvislosti nariadenie Rady (ES) č. 40/94 z 20. decembra 1993 o ochrannéj známke spoločenstva (Ú. v. ES L 11, 1994, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 146), nariadenia č. 207/2009 a 2017/1001, ktoré boli postupne prijaté, majú rovnaký cieľ, a to vytvorenie a fungovanie vnútorného trhu. Normy týkajúce sa ochrannéj známky Európskej únie majú za cieľ predovšetkým prispieť k systému nerušenej hospodárskej súťaže v Únii, v ktorom na účely získania a udržania si klientely kvalitou svojich tovarov alebo služieb musí každý podnik mať možnosť dať zapísať ako ochranné známky označenia umožňujúce spotrebiteľovi odlíšiť bez možnosti zámienky tieto tovary alebo služby od tovarov alebo služieb iného pôvodu (pozri rozsudok z 12. septembra 2019, Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret/EUIPO, C-104/18 P, EU:C:2019:724, bod 45 a citovanú judikatúru).
- 33 V dôsledku toho sa dôvod absolútnej neplatnosti uvedený v článku 52 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 207/2009 uplatní, ak z relevantných a súhlasných nepriamych dôkazov vyplýva, že majiteľ ochrannéj známky Európskej únie podal prihlášku tejto ochrannéj známky nie s cieľom zúčastniť sa hospodárskej súťaže čestným spôsobom, ale s úmyslom poškodiť záujmy tretích osôb spôsobom, ktorý nie je v súlade s čestnými praktikami, alebo s úmyslom získať výlučné právo na iné účely, než sú tie, ktoré súvisia s funkciou ochrannéj známky, predovšetkým základnou funkciou označenia pôvodu, a to aj bez toho, aby sa zameral na konkrétnu tretiu osobu (rozsudok z 12. septembra 2019, Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret/EUIPO, C-104/18 P, EU:C:2019:724, bod 46).
- 34 Okrem toho treba dodať, že v rozsudku z 11. júna 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:361), Súdny dvor uviedol viaceré spresnenia k spôsobu, ktorým treba vykladať pojem nekonanie v dobrej viere, ako je uvedený v článku 52 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 207/2009.
- 35 Podľa Súdneho dvora na účely posúdenia neexistencie dobrej viery prihlasovateľa v zmysle článku 52 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 207/2009 treba zohľadniť všetky relevantné faktory, ktoré sa týkajú veci samej a ktoré existujú v okamihu podania prihlášky na zápis označenia ako ochrannéj známky Európskej únie, a to najmä skutočnosť, že po prvé prihlasovateľ vie alebo musí vedieť, že tretia osoba používa najmenej v jednom členskom štáte zhodné alebo podobné označenie pre zhodný alebo podobný tovar alebo službu, ktoré by mohlo viesť k zámene s prihlasovaným označením, po druhé úmysel prihlasovateľa zabrániť tejto tretej osobe pokračovať v používaní takéhoto označenia, ako aj po

trete stupeň právnej ochrany, ktorú požíva označenie tejto tretej osoby a prihlasované označenie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. júna 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, bod 53).

- 36 Z formulácie Súdneho dvora v rozsudku z 11. júna 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:361, bod 53), však vyplýva, že faktory, ktoré sú v tomto rozsudku vymenované, sú len príkladmi prvkov, ktoré možno zohľadniť pri rozhodovaní o prípadnom nekonaní v dobrej viere prihlasovateľa ochrannej známky [pozri rozsudok z 26. februára 2015, Pangyrus/ÚHVT – RSVP Design (COLOURBLIND), T-257/11, neuverejnený, EU:T:2015:115, bod 67 a citovanú judikatúru]. V tomto rozsudku Súdny dvor totiž iba odpovedal na otázky vnútroštátneho súdu, ktoré sa v podstate týkali toho, či sú takéto faktory relevantné (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. júna 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, body 22 a 38). Absencia jedného z týchto faktorov tak v závislosti od okolností prejednávanej veci nevyhnutne nebráni tomu, aby bola konštatovaná neexistencia dobrej viery prihlasovateľa [pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. júla 2016, Copernicus-Trademarks/EUIPO – Maquet (LUCO), T-82/14, EU:T:2016:396, bod 147].
- 37 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že v bode 60 návrhov, ktoré boli prednesené vo veci Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:148), generálna advokátka Sharpston uviedla, že pojem nekonanie v dobrej viere v zmysle článku 52 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 207/2009 nemožno ohraničiť len na úzku kategóriu konkrétnych skutočností. Cieľ všeobecného záujmu tohto ustanovenia, a to zabrániť zápisom ochrannej známky, ktoré majú zneužívajúcu povahu a sú v rozpore s poctivými zvykmi v priemysle a obchode, by bol ohrozený, ak by bolo možné preukázať nekonanie v dobrej viere len na základe okolností, ktoré boli v obmedzenom rozsahu uvedené v rozsudku z 11. júna 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:361) (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 3. júna 2010, Internetportal und Marketing, C-569/08, EU:C:2010:311, bod 37).
- 38 Ako vyplýva z ustálenej judikatúry, v rámci globálneho posúdenia vykonaného na základe článku 52 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 207/2009 možno tiež zohľadniť pôvod sporného označenia a jeho používanie od jeho vytvorenia, obchodnú logiku, ktorá viedla k podaniu prihlášky na účely zápisu tohto označenia ako ochrannej známky Európskej únie, ako aj chronológiu udalostí, ktoré charakterizujú uvedené podanie [pozri rozsudok z 26. februára 2015, COLOURBLIND, T-257/11, neuverejnený, EU:T:2015:115, bod 68 a citovanú judikatúru].
- 39 Je potrebné tiež zohľadniť úmysel prihlasovateľa v čase podania prihlášky (rozsudok z 11. júna 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, bod 41).
- 40 V tejto súvislosti bolo spresnené, že úmysel prihlasovateľa v relevantnom čase je subjektívnou okolnosťou, ktorá sa musí určiť odkazom na objektívne okolnosti prejednávanej veci (rozsudok z 11. júna 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, bod 42).
- 41 Pojem nekonanie v dobrej viere sa teda vzťahuje na subjektívnu pohnútku osoby podávajúcej prihlášku ochrannej známky, t. j. na nečestný úmysel alebo iný nepoctivý dôvod. Zahŕňa správanie, ktoré sa odchyľuje od uznávaných zásad etického správania alebo poctivých zvykov v priemysle alebo obchode (rozsudok zo 7. júla 2016, LUCO, T-82/14, EU:T:2016:396, bod 28).
- 42 Práve navrhovateľovi vyhlásenia neplatnosti, ktorý sa chce oprieť o článok 52 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 207/2009, prináleží preukázať okolnosti, na základe ktorých možno prijať záver, že prihláška ochrannej známky Európskej únie nebola podaná v dobrej viere, pričom dobrá viera sa predpokladá až do preukázania opaku [pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. marca 2017, Biernacka-Hoba/EUIPO – Formata Bogusław Hoba (Formata), T-23/16, neuverejnený, EU:T:2017:149, bod 45 a citovanú judikatúru].

- 43 Ak EUIPO konštatuje, že objektívne okolnosti danej veci, na ktoré poukázal navrhovateľ vyhlásenia neplatnosti, môžu viesť k vyvráteniu domnienky dobrej viery, ktorá platí v prípade majiteľa predmetnej ochrannej známky pri podaní jej prihlášky, tomuto majiteľovi prináleží, aby poskytol hodnoverné vysvetlenia týkajúce sa cieľov a obchodnej logiky, ktoré sleduje prihláška uvedenej ochrannej známky.
- 44 Majiteľ predmetnej ochrannej známky má totiž najlepšie postavenie na to, aby EUIPO vysvetlil úmysly, ktoré sledoval pri prihlasovaní tejto ochrannej známky, a aby mu predložil skutočnosti, ktoré ho môžu presvedčiť, že napriek existencii takých objektívnych okolností, boli tieto úmysly legitímne [pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. mája 2017, PayPal/EUIPO – Hub Culture (VENMO), T-132/16, neuverejnený, EU:T:2017:316, body 51 až 59, a v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 9. novembra 2016, Birkenstock Sales/EUIPO (Zobrazenie pretínajúcich sa vlnoviek), T-579/14, EU:T:2016:650, bod 136].
- 45 Práve vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba preskúmať rôzne výhrady žalobkyne uvedené v rámci prvého žalobného dôvodu, ktorý sa v podstate skladá zo šiestich častí.

– O prvej časti prvého žalobného dôvodu založenej na nesprávnom uplatnení pravidiel týkajúcich sa posúdenia nekonania v dobrej viere

- 46 V rámci prvej časti prvého žalobného dôvodu žalobkyňa po prvé vytýka odvolaciemu senátu, že nevykonala celkové posúdenie všetkých relevantných skutočností prejednávanej veci. Neoprávnene sa zamerala na jeden aspekt, a to na administratívnu výhodu spočívajúcu v tom, že nie je potrebné preukázať riadne používanie ochrannej známky, ktorej prihláška bola opakovane podaná, a ignoroval mnoho ďalších platných dôvodov, ktoré žalobkyňa uviedla na odôvodnenie svojej stratégie podávania prihlášok ochranných známok.
- 47 Po druhé žalobkyňa odvolaciemu senátu vytýka, že sa v bode 66 napadnutého rozhodnutia domnieval, že každé opakované podanie prihlášky ochrannej známky automaticky predstavuje podanie, ku ktorému nedošlo v dobrej viere. To by však bolo v rozpore so zásadami uvedenými v rozsudku z 13. decembra 2012, pelicantravel.com/ÚHVT – Pelikan (Pelikan) (T-136/11, neuverejnený, EU:T:2012:689), a v návrhoch, ktoré predniesla generálna advokátka Sharpston vo veci Chocoledefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:148). Po tretie sa žalobkyňa domnieva, že je nesprávne konštatovanie odvolacieho senátu v bode 79 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého „takisto uznal, že výhodou [jej] stratégie bolo, že nemusela preukázať riadne používanie [spornej] ochrannej známky v námietkovom konaní“. Podľa nej dôkazy preukazovali, že jednou z výhod spojených s jej postupom podávania prihlášok ochrannej známky mohla byť administratívna efektívnosť, nešlo však o hlavný, ba ani o podstatný dôvod.
- 48 EUIPO a vedľajší účastník konania spochybňujú dôvodnosť tejto časti žalobného dôvodu.
- 49 Na účely preskúmania dôvodnosti argumentácie predloženej v rámci prvej časti prvého žalobného dôvodu treba v prvom rade pripomenúť, aké sú zásady upravujúce právo ochranných známok Európskej únie a pravidlo týkajúce sa dôkazu o používaní týchto ochranných známok. V tejto súvislosti treba po prvé uviesť, ako to urobil odvolací senát v bode 29 napadnutého rozhodnutia, že z odôvodnenia 2 nariadenia č. 207/2009 (teraz odôvodnenie 3 nariadenia 2017/1001) v podstate vyplýva, že cieľom nariadenia č. 207/2009 je zabezpečiť nenarušenú hospodársku súťaž. Okrem toho bolo rozhodnuté, že právo ochranných známok predstavuje základný prvok systému nenarušenej hospodárskej súťaže, ktorého zriadenie a udržanie je cieľom Zmluvy, a že práva a možnosti, ktoré ochranná známka Európskej únie priznáva svojmu majiteľovi, musia byť preskúmané s ohľadom na tento cieľ (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. mája 2003, Libertel, C-104/01, EU:C:2003:244, bod 48 a citovanú judikatúru).

- 50 Po druhé, ako v podstate zdôraznil odvolací senát v bodoch 31 a 32 napadnutého rozhodnutia, hoci z článku 9 ods. 1 nariadenia č. 207/2009 (teraz článok 9 ods. 1 nariadenia 2017/1001) vyplýva, že zápis ochrannnej známky Európskej únie priznáva jej majiteľovi výlučné právo, z odôvodnenia 10 nariadenia č. 207/2009 (teraz odôvodnenie 24 nariadenia 2017/1001) vyplýva, že je odôvodnené chrániť ochranné známky Európskej únie a voči nim chrániť akúkoľvek ochrannú známku, ktorá bola zapísaná už skôr, len ak sa tieto ochranné známky skutočne používajú. Nepoužívaná ochranná známka Európskej únie totiž môže brániť hospodárskej súťaži, keďže obmedzuje škálu označení, ktoré si tretie osoby môžu zapísať ako ochranné známky, a keďže zbavuje konkurentov možnosti používať túto alebo podobnú ochrannú známku pri uvádzaní tovarov alebo služieb, ktoré sú zhodné alebo podobné s tými, na ktoré sa predmetná ochranná známka vzťahuje, na vnútorný trh. V dôsledku toho môže nepoužívanie ochrannnej známky Európskej únie tiež obmedzovať voľný pohyb tovaru a slobodné poskytovanie služieb (pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. decembra 2012, Leno Merken, C-149/11, EU:C:2012:816, bod 32).
- 51 Po tretie, pokiaľ ide o riadne používanie ochrannnej známky Európskej únie, treba pripomenúť, že podľa článku 15 ods. 1 nariadenia č. 207/2009 (teraz článok 18 ods. 1 nariadenia 2017/1001) „ak počas obdobia piatich rokov po zápise majiteľ nepoužíval riadne ochrannú známku EÚ v Únii v súvislosti s tovarmi alebo službami, pre ktoré bola zapísaná, alebo ak takéto používanie bolo pozastavené nepretržite päť rokov, ochranná známka EÚ je predmetom sankcií stanovených v tomto nariadení, pokiaľ neexistujú oprávnené dôvody jej nepoužívania“.
- 52 Podľa článku 51 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 207/2009 [teraz článok 58 ods. 1 písm. a) nariadenia 2017/1001] „práva majiteľa ochrannnej známky EÚ sa vyhlásia za zrušené na základe návrhu podaného [EUIPO] alebo na základe vzájomného návrhu v konaní o porušení práv, ak sa ochranná známka v súvislosti s tovarmi alebo so službami, pre ktoré bola zapísaná, počas piatich rokov nepretržite riadne nepoužívala v Únii a pre jej nepoužívanie neexistujú žiadne náležité dôvody“.
- 53 V tejto súvislosti článok 51 ods. 2 nariadenia č. 207/2009 (teraz článok 58 ods. 2 nariadenia 2017/1001) stanovuje, že „ak dôvody na zrušenie práv existujú iba pre niektoré tovary alebo služby, pre ktoré je ochranná známka EÚ zapísaná, práva majiteľa sa vyhlásia za zrušené iba pre tieto tovary alebo služby“.
- 54 *Ratio legis* požiadavky, podľa ktorej musí byť ochranná známka na to, aby bola chránená podľa práva Únie, riadne používaná, spočíva v skutočnosti, že zápis ochrannnej známky Európskej únie do registra EUIPO sa nemôže stať strategickou a statickou úschovňou, ktorá neaktívnemu držiteľovi poskytuje právny monopol na neurčitý čas. Naopak, uvedený register by mal verne odrážať údaje, ktoré podniky skutočne používajú na trhu na odlíšenie svojich tovarov a služieb v hospodárskom živote [pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. júla 2015, Deutsche Rockwool Mineralwoll/ÚHVT – Recticel (A), T-215/13, neuverejnený, EU:T:2015:518, bod 20 a citovanú judikatúru].
- 55 Ako zdôraznil odvolací senát v bode 35 napadnutého rozhodnutia, zo zásad upravujúcich právo ochranných známk Európskej únie a z pravidla týkajúceho sa dôkazu o používaní uvedených v bodoch 49 až 53 vyššie vyplýva, že ak je majiteľovi ochrannnej známky priznané výlučné právo, toto výlučné právo môže byť chránené len vtedy, ak po uplynutí päťročnej dodatočnej lehoty môže uvedený majiteľ preukázať riadne používanie svojej ochrannnej známky. Takýto režim dáva do rovnováhy oprávnené záujmy majiteľa ochrannnej známky na jednej strane a záujmy jeho konkurentov na druhej strane.
- 56 V druhom rade treba pripomenúť, že z judikatúry citovanej v bode 36 vyššie vyplýva, že neexistencia faktora, ktorý by Súdny dvor alebo Všeobecný súd považovali za relevantný na preukázanie toho, že prihlasovateľ ochrannnej známky nekonal v dobrej viere, v osobitnom kontexte sporu alebo prejudiciálnej otázky, ktorá im bola predložená, nevyhnutne nebráni tomu, aby bolo za odlišných okolností konštatované, že iný prihlasovateľ ochrannnej známky nekonal v dobrej viere. Ako bolo totiž pripomenuté v bode 37 vyššie, pojem nekonanie v dobrej viere v zmysle článku 52 ods. 1 písm. b) nariadenia 207/2009 nemožno ohraničiť len na úzku kategóriu konkrétnych skutočností.

- 57 V treťom rade, hoci opakované prihlášky ochrannej známky nie sú zakázané, nič to nemení na skutočnosti, že podanie prihlášky vykonané s cieľom vyhnúť sa dôsledkom nepoužívania starších ochranných známk môže predstavovať relevantný dôkaz, ktorý môže preukázať, že autor tohto podania nekonal v dobrej viere (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. decembra 2012, Pelikan, T-136/11, neuverejnený, EU:T:2012:689, bod 27).
- 58 Napokon vo štvrtom rade treba pripomenúť, aké sú skutočnosti, ktoré viedli odvolací senát k záveru, že opakovaná prihláška starších ochranných známk svedčí o tom, že žalobkyňa nekonala v dobrej viere.
- 59 Po prvé odvolací senát v bode 71 napadnutého rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa opierala o spornú ochrannú známku, ako aj o staršie ochranné známky v rámci dvoch námietkových konaní. V tejto súvislosti konštatoval, že rozhodnutia, ktorými žalobkyni bolo vyhovené v týchto konaniach, sa zakladali na spornej ochrannej známke, keďže pre túto ochrannú známku nebolo potrebné predložiť dôkaz o riadnom používaní.
- 60 Po druhé odvolací senát v bode 72 napadnutého rozhodnutia uviedol, že pokiaľ ide o prípadné dôvody, ktoré by odôvodnili podanie prihlášky na nový zápis tej istej ochrannej známky, žalobkyňa sa pred orgánmi EUIPO odvolávala na zníženie administratívnej záťaže. Odvolací senát v podstate dodal, že podľa svedeckej výpovede osoby pracujúcej v rámci spoločnosti na pojednávaní 19. novembra 2018 žalobkyňa podávala nové prihlášky z určitých dôvodov, ktoré mohli uľahčiť jej administratívne riadenie, ale že tieto prihlášky nepredstavovali opakované rovnaké prihlášky, keďže uvedené podania boli širšie a odôvodnené platnými obchodnými dôvodmi. Okrem toho odvolací senát v bode 73 napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že vzhľadom na to, že staršie ochranné známky neboli predmetom vzdania sa, záujem na podávaní takýchto prihlášok spojený so znížením administratívnej záťaže je len ťažko možné konštatovať, keďže došlo k nárastu práce a zvýšeným investíciám spôsobeným nahromadením rovnakých ochranných známk.
- 61 Po tretie odvolací senát v bode 75 napadnutého rozhodnutia v podstate uviedol, že zo svedeckej výpovede na pojednávaní 19. novembra 2018 v prvom rade vyplýva, že možnosť odvolávať sa na zápis ochrannej známky bez toho, aby žalobkyňa musela preukázať jej používanie, predstavuje pre ňu výhodu a že ide o aspekt známy všetkým majiteľom ochranných známk, ďalej že nešlo o jediné odôvodnenie po sebe nasledujúcich prihlášok ochranných známk, ktoré žalobkyňa predložila, a napokon, že ak podnik vlastnil rôzne ochranné známky s rôznymi stupňami seniority, bolo rozumné, aby tento podnik podal námietku proti neskôr podanej prihláške ochrannej známky výlučne na základe nedávnej ochrannej známky, ktorá nepodliehala dokazovaniu o používaní, s cieľom znížiť náklady spojené s predkladaním dôkazov a účasťou na pojednávaniach, v tom zmysle, že z administratívneho hľadiska bolo efektívnejšie nemusieť predkladať tento dôkaz.
- 62 Po štvrté odvolací senát v bode 77 napadnutého rozhodnutia uviedol, že podľa svedeckej výpovede je skutočnosť, že spoločnosti podávali prihlášky pre ochranné známky, ktoré už boli predmetom existujúcich zápisov v Únii, a zahŕňali do týchto nových prihlášok tovary alebo služby, na ktoré sa vzťahujú staršie ochranné známky, postupom bežným v danom odvetví, ktorý bol v rozhodnom čase akceptovaný.
- 63 Po piate vzhľadom na skutočnosti uvedené v bodoch 71 až 78 napadnutého rozhodnutia odvolací senát v bode 79 tohto rozhodnutia dospel k záveru, že žalobkyňa zámerne opakovane podávala prihlášku ochrannej známky MONOPOLY, aby táto ochranná známka pokrývala aj tovary a služby, na ktoré sa už vzťahujú staršie ochranné známky. Okrem toho konštatoval, že žalobkyňa pripustila, že výhodou tejto stratégie bolo, že nemusela preukázať riadne používanie spornej ochrannej známky v rámci námietkového konania, čo bolo jedným z faktorov zohľadnených žalobkyňou pri zápise ochrannej známky, a dodal, že nevidí žiadnu inú obchodnú logiku, na ktorej sa zakladá takáto stratégia podávania prihlášok.

- 64 Po šieste odvolací senát v bode 80 napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že skutočnosť, že žalobkyňa tvrdila, že ide o bežný postup v danom odvetví, jasne znamená, že použitie tejto stratégie bolo úmyselné.
- 65 Vzhľadom na všetky tieto okolnosti odvolací senát na jednej strane dospel v bode 81 napadnutého rozhodnutia k záveru, že zámerom žalobkyne bolo skutočne využiť pravidlá práva ochranných známk Európskej únie tak, že umelo vytvorila situáciu, v ktorej nemusela preukazovať riadne používanie starších ochranných známk pre tovary a služby, na ktoré sa vzťahuje sporná ochranná známka. Na druhej strane v bode 82 napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že správanie žalobkyne treba považovať za výsledok zámeru skresliť systém vychádzajúci z tohto práva, tak ako bol stanovený normotvorcom Únie a narušiť jeho vyváženosť.
- 66 Práve vo svetle týchto prvkov pripomenutých v bodoch 49 až 65 vyššie treba preskúmať tvrdenia žalobkyne.
- 67 V prvom rade, pokiaľ ide o tvrdenie, podľa ktorého sa odvolací senát v bode 66 napadnutého rozhodnutia nesprávne domnieval, že každé opakovanie podania prihlášky ochrannej známky Európskej únie automaticky zodpovedá podaniu, ku ktorému nedošlo v dobrej viere, treba ho zamietnuť, keďže vychádza z nesprávneho pochopenia napadnutého rozhodnutia. Treba totiž konštatovať, že odvolací senát sa v bodoch 66 až 70 napadnutého rozhodnutia obmedzil na pripomenutie uplatniteľnej judikatúry na posúdenie prípadného zlého úmyslu majiteľa ochrannej známky Európskej únie. Až v bode 71 a nasl. napadnutého rozhodnutia odvolací senát preskúmal okolnosti prejednávanej veci s prihliadnutím na judikatúru a dospel k záveru, že žalobkyňa nekonala v dobrej viere pri podávaní prihlášky spornej ochrannej známky.
- 68 Okrem toho za predpokladu, že by sa malo tvrdenie žalobkyne chápať v tom zmysle, že odvolaciemu senátu vytyka, že v napadnutom rozhodnutí sa všeobecne domnieval, že každé opakované podanie prihlášky sa nevyhnutne neuskutočňuje v dobrej viere, musí byť tiež zamietnuté.
- 69 Z úvah odvolacieho senátu, ako sú zhrnuté v bodoch 59 až 64 vyššie, totiž jednoznačne vyplýva, že za dôkaz neexistencie dobrej viery žalobkyne sa nepovažovala skutočnosť, že žalobkyňa opakovane podávala prihlášku ochrannej známky Európskej únie, ale skutočnosť, že dôkazy v spise preukazujú, že žalobkyňa úmyselne chcela obísť základné pravidlo práva ochranných známk Európskej únie, konkrétne pravidlo týkajúce sa preukázania používania ochranných známk Únie tak, aby z toho mala prospech na ujmu rovnováhy režimu ochranných známk Európskej únie stanoveného normotvorcom Únie.
- 70 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že žiadne ustanovenie právnej úpravy týkajúcej sa ochranných známk Európskej únie nezakazuje opakované podanie prihlášky ochrannej známky, a preto takéto podanie nemôže samo osebe preukázať, že prihlasovateľ nekonal v dobrej viere bez toho, aby to bolo doplnené inými relevantnými dôkazmi uvedenými navrhovateľom vyhlásenia neplatnosti alebo zo strany EUIPO. Treba však konštatovať, že v prejednávanej veci z úvah odvolacieho senátu vyplýva, že žalobkyňa pripustila, a dokonca tvrdila, že jedna z výhod odôvodňujúcich podanie prihlášky spornej ochrannej známky sa zakladala na skutočnosti, že nemusela predložiť dôkaz o riadnom používaní tejto ochrannej známky. Takéto správanie však nemožno považovať za legitímne správanie, ale treba ho považovať za také, ktoré je v rozpore s cieľmi nariadenia č. 207/2009, so zásadami upravujúcimi právo ochranných známk Európskej únie a pravidlom týkajúcim sa dôkazu o používaní, ako sú pripomenuté v bodoch 49 až 55 vyššie.
- 71 Za osobitných okolností prejednávanej veci totiž opakované podanie vykonané žalobkyňou smerovalo najmä podľa jej vlastného priznania k tomu, aby nemusela preukázať používanie spornej ochrannej známky, čím pre staršie ochranné známky predĺžila päťročnú dodatočnú lehotu stanovenú v článku 51 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 207/2009.

- 72 Je preto potrebné konštatovať, že stratégia podávania prihlášok uplatňovaná žalobkyňou, ktorej cieľom bolo obchádzanie pravidla týkajúceho sa dôkazu o používaní, nielenže nie je v súlade s cieľmi sledovanými nariadením č. 207/2009, ale že táto stratégia pripomína prípad zneužitia práva, ktoré sa vyznačuje okolnosťou, že po prvé aj napriek formálnemu dodržaniu podmienok stanovených právnou úpravou Únie cieľ sledovaný touto právnou úpravou nebol dosiahnutý, a po druhé existuje zámer získať výhodu vyplývajúcu z uvedenej právnej úpravy tým, že sa umelo vytvoria podmienky potrebné na jej získanie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. júla 2005, Eichsfelder Schlachtbetrieb, C-515/03, EU:C:2005:491, bod 39 a citovanú judikatúru).
- 73 V druhom rade, pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého sa odvolací senát nenáležite sústredil na jeden aspekt, a to administratívnu výhodu spočívajúcu v tom, že nemusela preukázať riadne používanie ochrannnej známky, ktorej prihláška bola opakovane podávaná, a nezohľadnil množstvo ďalších platných dôvodov, ktoré žalobkyňa uviedla na odôvodnenie svojej stratégie podávania prihlášok ochrannnej známky (pozri bod 46 vyššie), treba uviesť, že vzhľadom na prvky pripomenuté v bodoch 59 až 64 vyššie nemožno oprávnené tvrdiť, že odvolací senát sa výlučne sústredil na uvedený aspekt.
- 74 Ako totiž zdôrazňuje EUIPO, napriek dôkazom, z ktorých vyplýva, že zámerom žalobkyne bolo najmä vyhnúť sa povinnosti predloženia dôkazu o používaní spornej ochrannnej známky, odvolací senát zohľadnil aj ďalšie okolnosti. V bodoch 71 a 80 napadnutého rozhodnutia tak konštatoval, že žalobkyňa skutočne mala prospech zo svojej stratégie opakovaného podávania prihlášok v rámci dvoch námietkových konaní tým, že sa vyhla povinnosti preukázať používanie spornej ochrannnej známky.
- 75 Okrem toho na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa nepodloženým spôsobom v žalobe, odvolací senát neopomenul množstvo ďalších dôvodov, ktoré uviedla na odôvodnenie svojej stratégie podávania prihlášok ochrannnej známky. Ako vyplýva z bodov 61 až 64 napadnutého rozhodnutia, preskúmal a považoval za platné vysvetlenia žalobkyne, podľa ktorých v podstate žalobkyňa chcela získať ochranu vyplývajúcu z ochrannnej známky MONOPOLY aj pre iné tovary a služby s cieľom sledovať vývoj technológie a expanziu jeho činností. To je dôvod, pre ktorý odvolací senát nevyhlásil spornú ochrannnú známku za neplatnú pre tovary a služby, na ktoré sa nevzťahujú staršie ochranné známky. Ako však správne tvrdí EUIPO, odvolací senát nerozhodol, že by tieto vysvetlenia mohli odôvodniť podanie prihlášky spornej ochrannnej známky pre tovary a služby zhodné s tovarmi a službami, na ktoré sa vzťahujú staršie ochranné známky. V tejto súvislosti sa najmä v bodoch 72 až 74 napadnutého rozhodnutia domnieval, že údajné zníženie administratívnej záťaže vyplývajúcej z podania prihlášky spornej ochrannnej známky bolo ťažko zlučiteľné s dodatočnými nákladmi a administratívnou záťažou spojenými so zachovaním starších ochranných známk.
- 76 Z toho vyplýva, že tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého odvolací senát nevykonával celkové posúdenie všetkých relevantných prvkov prejednávanej veci, keďže sa neoprávnené zameril na jediný aspekt, treba zamietnuť.
- 77 Napokon v treťom rade treba zamietnuť tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého odvolací senát v podstate nesprávne uviedol v bode 79 napadnutého rozhodnutia, že žalobkyňa pripustila, že jedinou výhodou jej praxe podávania prihlášok bolo to, že nemusela preukazovať riadne používanie ochrannnej známky v rámci námietkového konania (pozri bod 47 vyššie). V tejto súvislosti stačí konštatovať, že z bodov 75, 76 a 79 napadnutého rozhodnutia jasne vyplýva, že odvolací senát zdôraznil, že ide len o jednu z výhod alebo jedno z odôvodnení stratégie podávania prihlášok, uplatňovanej žalobkyňou. Odvolací senát okrem toho v bode 76 napadnutého rozhodnutia výslovne uviedol, že „skutočnosť, že podanie prihlášky nie je odôvodnené len výhodou, že netreba predložiť dôkaz o riadnom používaní ochrannnej známky, a že existujú iné dôvody, sama osebe nespôsobuje prijateľnosť takejto stratégie“.
- 78 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba prvú časť prvého žalobného dôvodu zamietnuť.

– O druhej časti prvého žalobného dôvodu založenej na neexistencii akejkoľvek škody spôsobenej činnosťou žalobkyne

- 79 V rámci druhej časti prvého žalobného dôvodu žalobkyňa po prvé tvrdí, že zo svojho správania nezískala nijakú výhodu, ktorá by smerovala k získaniu alebo držbe ochrannej známky, na ktorú nemá žiadne právo. Po druhé zdôrazňuje, že spoločenská hra „Monopoly“ je taká známa, že by bolo fantazijné tvrdiť, že nepoužívala ochrannú známku MONOPOLY pre hry. Tvrdí však, že nútiť ju preukázať používanie tejto ochrannej známky pre spoločenské hry v rámci konania o vyhlásenie neplatnosti má za následok vznik značných nákladov. Po tretie tvrdí, že ak by sa potvrdilo napadnuté rozhodnutie, viedlo by to k zahľteniu zrušovacieho oddelenia EUIPO konaniami, v ktorých by sa namietal zlý úmysel pri každom zopakovaní prihlášky ochrannej známky označujúcej zhodné alebo podobné tovary, alebo služby. Napokon po štvrté žalobkyňa tvrdí, že pokiaľ ide o preskúmanie ujmy, napadnuté rozhodnutie neobsahuje konštatovanie týkajúce sa existencie skutočnej ujmy, ale len implicitný záver, že ujma by teoreticky mohla vyplývať z prípadného predĺženia dodatočnej lehoty o päť rokov. Podľa nej však takáto teoretická ujma nemôže v žiadnom prípade viesť k záveru, že konala podvodne.
- 80 EUIPO a vedľajší účastník konania spochybňujú dôvodnosť tejto časti žalobného dôvodu.
- 81 Na úvod treba zamietnuť prvé a štvrté tvrdenie žalobkyne, podľa ktorých jej konanie v podstate neprinieslo žiadnu výhodu a nespôsobilu žiadnu ujmu (pozri bod 79 vyššie). Ako totiž v podstate tvrdí vedľajší účastník konania, treba konštatovať, že ani nariadenie č. 207/2009, ani judikatúra neposkytujú základ, na základe ktorého by bolo možné sa domnievať, že v prejednávanej veci je na účely posúdenia neexistencie dobrej viery žalobkyne pri podaní prihlášky napadnutej ochrannej známky relevantná skutočnosť, že žalobkyňa získala výhodu alebo spôsobila ujmu.
- 82 Pokiaľ ide o druhé tvrdenie týkajúce sa používania ochrannej známky MONOPOLY pre hry, odvolací senát v bode 81 napadnutého rozhodnutia správne rozhodol, že otázka, či žalobkyňa skutočne mohla preukázať takéto používanie, je irelevantná, keďže je potrebné posúdiť úmysel prihlasovateľa ochrannej známky. Okrem toho a v každom prípade, ako pripomína EUIPO, preukázané používanie uvedenej ochrannej známky, na ktoré poukazuje žalobkyňa, sa týka len plochých hier, a nie všetkých tovarov a služieb, pre ktoré bola napadnutá ochranná známka vyhlásená za neplatnú.
- 83 Napokon tvrdenie, podľa ktorého by zrušovacie oddelenie bolo zahľtené vecami, v ktorých by sa namietalo nekonanie v dobrej viere, ak by sa potvrdilo napadnuté rozhodnutie, treba zamietnuť, keďže je neúčinné. V každom prípade toto tvrdenie nie je podložené žiadnym konkrétnym dôkazom, a preto predstavuje iba špekuláciu.
- 84 Z toho vyplýva, že druhá časť prvého žalobného dôvodu sa musí zamietnuť.

– O tretej časti prvého žalobného dôvodu založenej na absencii osobitného preskúmania každej zo starších ochranných známok

- 85 V rámci tretej časti prvého žalobného dôvodu žalobkyňa po prvé tvrdí, že podanie prihlášky spornej ochrannej známky vôbec nezodpovedá tradičnej schéme opakovanej prihlášky ochrannej známky niekoľko mesiacov pred uplynutím päťročnej dodatočnej lehoty. Podľa nej sa teda odvolací senát dopustil nesprávneho posúdenia, keď nezohľadnil skutočnosť, že vzhľadom na dátumy zápisu starších ochranných známok č. 6 895 511 a 8 950 776 napadnutá ochranná známka nebola prihlásená k dátumu blízkeму dátumu uplynutia päťročnej dodatočnej lehoty, ktorú požívala každá z týchto starších ochranných známok. Po druhé žalobkyňa odvolaciemu senátu vytýka, že zaobchádzal so staršími ochrannými známkami tak, ako keby v skutočnosti išlo o jednu a tú istú prihlášku.
- 86 EUIPO a vedľajší účastník konania spochybňujú dôvodnosť tejto časti žalobného dôvodu.

- 87 Pokiaľ ide o prvé tvrdenie uvedené žalobkyňou, treba uviesť, že žalobkyňa správne tvrdí, že podanie prihlášky napadnutej ochranné známky nebolo vykonané v deň, ktorý by bol blízky dátumom uplynutia dodatočných lehôt pre staršie ochranné známky č. 6 895 511 a 8 950 776. Keďže totiž staršia ochranná známka č. 6 895 511 bola zapísaná 21. januára 2009 a staršia ochranná známka č. 8 950 776 bola zapísaná 2. augusta 2010, zápis spornej ochranné známky predĺžil dodatočnú lehotu týkajúcu sa nepoužívania prvej z týchto dvoch starších ochranných známk o dva roky a dva mesiace pre služby, na ktoré sa vzťahuje táto ochranná známka, zaradené do triedy 41, a predĺžil dobu platnosti druhej z týchto dvoch starších ochranných známk o takmer osem mesiacov pre tovary, na ktoré sa vzťahuje táto ochranná známka, zaradené do triedy 16.
- 88 Na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, však táto skutočnosť nemôže byť sama osebe dostatočná na to, aby sa dospelo k záveru, že v čase podania prihlášky spornej ochranné známky nešlo o nekonanie v dobrej viere.
- 89 V tejto súvislosti, ako v podstate zdôrazňuje EUIPO, bez ohľadu na dĺžku predĺženia dodatočnej lehoty je dôležitý úmysel prihlasovateľa v okamihu podania prihlášky. Treba však pripomenúť, že žalobkyňa uznala, a dokonca aj zdôraznila, že jednou z výhod odôvodňujúcich podanie prihlášky spornej ochranné známky bolo to, že nemusela predložiť dôkaz o riadnom používaní spornej ochranné známky. Preto, hoci predĺženie dodatočných lehôt pre staršie ochranné známky nie je mimoriadne dlhé, nič to nemení na skutočnosti, že žalobkyňa získala želanú výhodu spočívajúcu v tom, že nemusela preukázať používanie ochranné známky MONOPOLY počas dodatočného obdobia dvoch rokov a dvoch mesiacov pre služby označené staršou ochrannou známkou č. 6 895 511 patriace do triedy 41 a približne osem mesiacov pre tovary, na ktoré sa vzťahuje staršia ochranná známka č. 8 950 776 patriace do triedy 16.
- 90 Pokiaľ ide o druhé tvrdenie, podľa ktorého odvolací senát zaobchádzal so staršími ochrannými známkami tak, ako keby v skutočnosti išlo o jednu a tú istú prihlášku, treba ho zamietnuť. Z bodov 54 až 62 napadnutého rozhodnutia totiž jasne vyplýva, že odvolací senát zohľadnil rozdielne tovary a služby, na ktoré sa vzťahujú staršie ochranné známky, ako aj rôzne dátumy podania prihlášky uvedených ochranných známk.
- 91 Z vyššie uvedeného vyplýva, že tretia časť prvého žalobného dôvodu musí byť zamietnutá.

– O štvrtej časti prvého žalobného dôvodu založenej na nezohľadnení skutočnosti, že žalobkyňa konala v rámci bežnej a do veľkej miery akceptovanej praxe

- 92 V rámci štvrtej časti prvého žalobného dôvodu žalobkyňa v podstate tvrdí, že odvolací senát sa nemohol domnievať, že nekonala v dobrej viere, keď opakovane podala prihlášku svojich starších ochranných známk, keďže išlo o bežnú a zjavne akceptovanú prax v danom odvetví. Dodáva, že jej nemožno vytýkať, že nekonala v dobrej viere, keďže konala „v súlade so stanoviskom miestnych advokátov týkajúcich sa ich podaní vo všeobecnosti“. Okrem toho tvrdí, že odvolací senát sa snažil urobiť z nej príklad na ukázanie, ako zamýšľal zmeniť právnu úpravu, čo uznal v bode 87 napadnutého rozhodnutia, v ktorom pripustil, že jednostranne vypracoval novú právnu úpravu. Žalobkyňa napokon tvrdí, že ak by bolo napadnuté rozhodnutie potvrdené, jej samej a veľkému počtu ďalších majiteľov ochranných známk Európskej únie by EUIPO odňal ich vlastnícke práva.
- 93 EUIPO a vedľajší účastník konania spochybňujú dôvodnosť tejto časti žalobného dôvodu.
- 94 Najskôr treba uviesť, že argumentácia predložená žalobkyňou v rámci tejto časti nie je nijako podporovaná. Obmedzuje sa totiž na tvrdenie, že opakované podanie starších ochranných známk je bežnou praxou, bez toho, aby predložila čo i len najmenší dôkaz na podporu tohto tvrdenia. V každom prípade treba konštatovať, že ani nariadenie č. 207/2009, ani judikatúra neposkytujú základ, ktorý by umožňoval vylúčiť to, že žalobkyňa nekonala v dobrej viere z titulu, že len nasledovala bežnú

prax v odvetví a konala v súlade so stanoviskom advokátov. Ako správne uviedol odvolací senát v bode 78 napadnutého rozhodnutia, samotná skutočnosť, že iné podniky môžu využiť určitú stratégiu podávania prihlášok, neznamená, že táto stratégia je zákonná a akceptovateľná. Okrem toho, ako v podstate zdôrazňuje EUIPO, práve v závislosti od okolností prejednávanej veci treba posúdiť, či takáto stratégia je, alebo nie je v súlade s nariadením č. 207/2009. Z vyššie uvedených úvah pritom vyplýva, že žalobkyňa sa úmyselne snažila obísť základné pravidlo práva ochranných známk Európskej únie, konkrétne pravidlo týkajúce sa dôkazu o používaní, aby z neho mala prospech na úkor rovnováhy režimu vyplývajúceho z tohto práva, ako ju stanovil normotvorca Únie. V dôsledku toho, hoci nič nezakazuje, aby majiteľ ochrannej známky Európskej únie mohol podať opakovane prihlášku tejto ochrannej známky, úmysel žalobkyne treba považovať za odporujúci cieľom nariadenia č. 207/2009 (pozri bod 70 vyššie). Za osobitných okolností prejednávanej veci sa teda žalobkyňa s cieľom spochybníť posúdenie, podľa ktorého nekonala v dobrej viere, nemôže, aj za predpokladu, že by sa preukázali, účinne odvolávať ani na skutočnosť, že bolo bežné, že podniky vykonávajú rovnakú stratégiu podávania prihlášok ochranných známk, ani skutočnosť, že konala v súlade so stanoviskom advokátov.

95 Pokiaľ ide ďalej o tvrdenie, podľa ktorého odvolací senát v podstate zmenil právnu úpravu, čo uznal v bode 87 napadnutého rozhodnutia, toto tvrdenie možno len zamietnuť. Ako totiž správne poznamenal vedľajší účastník konania a na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, odvolací senát sa obmedzil na uplatnenie platnej právnej úpravy, ako aj existujúcej judikatúry, a vôbec neuznal, že by chcel „meniť právnu úpravu“. Skutočnosť, že odvolací senát v bode 87 napadnutého rozhodnutia odkázal na existujúcu judikatúru odvolacích senátov, je okrem toho v rozpore s nepodloženým tvrdením žalobkyne.

96 Napokon tvrdenie, podľa ktorého EUIPO pozbavil žalobkyňu a veľký počet ďalších majiteľov ochranných známk ich vlastníckych práv, ak by sa napadnuté rozhodnutie potvrdilo, nie je podložené žiadnym konkrétnym dôkazom, a preto predstavuje jednoduchú špekuláciu, ktorú možno len zamietnuť.

97 Z vyššie uvedeného vyplýva, že štvrtá časť prvého žalobného dôvodu musí byť zamietnutá.

– O piatej časti prvého žalobného dôvodu založenej na nesprávnom posúdení, ktorého sa dopustil odvolací senát tým, že vyhlásil spornú ochrannú známku za neplatnú pre tzv. „prepojené“ tovary, na ktoré sa vzťahuje táto ochranná známka, hoci tieto tovary neboli zhodné s tovarmi, na ktoré sa vzťahujú staršie ochranné známky

98 V rámci piatej časti prvého žalobného dôvodu žalobkyňa v podstate spochybňuje posúdenie odvolacieho senátu, podľa ktorého na jednej strane tovary ako „hracie automaty; herné zariadenia uvádzané do prevádzky vhođením mince (hry); hracie karty“, na ktoré sa vzťahuje sporná ochranná známka, a na druhej strane „hry, hračky“, na ktoré sa vzťahuje staršia ochranná známka č. 238 352, sú zhodné.

99 Podľa nej skutočnosť, že odvolací senát dospel k záveru o zhodnosti týchto tovarov, svedčí o nedostatku pochopenia jednotlivých dotknutých trhov. Pokiaľ ide konkrétne o „herné zariadenia uvádzané do prevádzky vhođením mince (hry)“, žalobkyňa zdôrazňuje, že sú predmetom veľmi regulovanej činnosti a sú určené dospelým, ktorí predstavujú odlišnú skupinu verejnosti, než je tá, ktorej sú určené hračky alebo spoločenské hry. Dodáva, že pri hraní na hernom zariadení uvádzanom do prevádzky vhođením mince vzniká otázka, či sa má toto zariadenie považovať za hru alebo hračku. Preto taký systém podávania prihlášok, o aký ide v prejednávanej veci, nevyhnutne vyvoláva otázky, keďže tovary nie sú jasne zaradené do jednej alebo druhej triedy.

100 EUIPO a vedľajší účastník konania spochybňujú dôvodnosť tejto časti žalobného dôvodu.

- 101 Na úvod treba uviesť, že žalobkyňa neuviedla žiadnu konkrétnu argumentáciu, aby sa pokúsila preukázať, že odvolací senát sa nesprávne domnieval, že „hracie automaty“ a „hracie karty“, na ktoré sa vzťahuje sporná ochranná známka, a „hry, hračky“, na ktoré sa vzťahuje staršia ochranná známka č. 238 352, sú zhodné. Obmedzuje sa na len málo podložený opis argumentácie týkajúcej sa „herných zariadení uvádzaných do prevádzky vhođením mince (hry)“, ktoré nie sú zhodné s „hrami“, na ktoré sa vzťahuje staršia ochranná známka č. 238 352.
- 102 V prejednávanej veci treba pripomenúť, že odvolací senát sa v bode 60 napadnutého rozhodnutia v podstate domnieval, že všeobecné pojmy „hry“ a „hračky“, ktoré opisujú niektoré tovary označené staršou ochrannou známkou č. 238 352, zahŕňajú „hracie automaty; herné zariadenia uvádzané do prevádzky vhođením mince (hry); hracie karty“. Domnieval sa teda, že „hry“ a „hračky“, na ktoré sa vzťahuje staršia ochranná známka č. 238 352, a „hracie automaty; herné zariadenia uvádzané do prevádzky vhođením mince (hry); hracie karty“, na ktoré sa vzťahuje sporná ochranná známka, boli zhodné.
- 103 S týmto záverom odvolacieho senátu treba súhlasiť.
- 104 Hoci je totiž pravda, že klasifikácia tovarov a služieb sa uskutočňuje výlučne na administratívne účely, takže tovary a služby nemožno považovať za podobné len z dôvodu, že sú uvedené v tej istej triede, a nemožno ich považovať za odlišné len z dôvodu, že sú uvedené v rôznych triedach, treba uviesť, že podľa ustálenej judikatúry možno tovary považovať za zhodné, ak sú tovary uvedené v prihláške ochrannej známky zaradené do všeobecnejšej kategórie, na ktorú sa vzťahuje staršia ochranná známka [pozri rozsudok zo 7. septembra 2006, Meric/ÚHVT – Arbora & Ausonia (PAM-PIM’S BABY-PROP), T-133/05, EU:T:2006:247, bod 29 a citovanú judikatúru].
- 105 V prejednávanej veci, ako tvrdí EUIPO, tovary, na ktoré sa vzťahuje sporná ochranná známka a ktoré patria do triedy 28, ako sú „hracie automaty“, „herné zariadenia uvádzané do prevádzky vhođením mince (hry)“ a „hracie karty“, sa musia považovať za patriace do všeobecnejšej kategórie „hry“, ktoré tiež patria do triedy 28, na ktoré sa vzťahuje staršia ochranná známka č. 238 352. Je zrejmé, že veľmi všeobecný pojem „hry“ pokrýva množstvo druhov hier, vrátane hier, na ktoré sa vzťahuje sporná ochranná známka, ktoré sú uvedené vyššie. Odvolaciemu senátu teda nemožno platne vytýkať, že sa domnieval, že tovary, akými sú „hracie automaty; herné zariadenia uvádzané do prevádzky vhođením mince (hry); hracie karty“, na ktoré sa vzťahuje sporná ochranná známka a ktoré patria do triedy 28, a „hry“, na ktoré sa vzťahuje staršia ochranná známka č. 238 352 a ktoré tiež patria do triedy 28, sú zhodné.
- 106 Nakoniec, argumenty žalobkyne podľa ktorých „herné zariadenia uvádzané do prevádzky vhođením mince (hry)“ sú predmetom veľmi regulovanej činnosti a sú určené dospelým, ktorí predstavujú odlišnú skupinu verejnosti, než je tá, ktorej sú určené hračky alebo spoločenské hry, nie sú relevantné. Ako už bolo konštatované v bode 105 vyššie, kategória „hry“, na ktoré sa vzťahuje staršia ochranná známka č. 238 352, je dostatočne široká na to, aby zahŕňala „hracie automaty“, „herné zariadenia uvádzané do prevádzky vhođením mince (hry)“ a „hracie karty“, na ktoré sa vzťahuje sporná ochranná známka, a teda na to, aby bolo možné domnievať sa, že uvedené tovary, na ktoré sa vzťahujú tieto dve ochranné známky, sú zhodné.
- 107 Z vyššie uvedeného vyplýva, že piata časť prvého žalobného dôvodu musí byť zamietnutá.

– O šiestej časti prvého žalobného dôvodu založenej na nesprávnom posúdení, ktorého sa dopustil odvolací senát, keď sa domnieval, že správanie žalobkyne neumožnilo zvýšenie administratívnej efektívnosti

- 108 V rámci šiestej časti prvého žalobného dôvodu žalobkyňa spochybňuje posúdenie uvedené v bode 73 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého bolo v podstate ťažké pochopiť, ako by mohla byť administratívna záťaž, ktorú znáša, obmedzená opakovaným podávaním prihlášky ochrannej známky zhodnej so staršími ochrannými známkami. Podľa nej predložila množstvo dôkazov, najmä svedectvo, ktoré preukazovalo, že táto prax jej umožnila byť administratívne efektívnejšou, zatiaľ čo opačné posúdenie odvolacieho senátu sa nezakladá na žiadnom dôkaze.
- 109 EUIPO a vedľajší účastník konania spochybňujú dôvodnosť tejto časti žalobného dôvodu.
- 110 V prejednávanej veci treba zdôrazniť, že posúdenie uvedené v bode 73 napadnutého rozhodnutia sa zakladá na konštatovaní, že žalobkyňa sa nevzdala žiadnej zo svojich starších ochranných známok, na ktoré sa teraz vzťahuje sporná ochranná známka. Okrem toho odvolací senát zdôraznil, že ako uviedol vedľajší účastník konania, „zachovanie existujúcich zhodných ochranných známok by malo za následok nahromadenie ochranných známok..., ktoré by si vyžadovalo nárast administratívnej práce a zvýšené investície napríklad z dôvodu zaplatenia poplatkov za podanie prihlášok a nákladov na právnych zástupcov na podanie prihlášok pre každú prihlasovanú a zapísanú ochrannú známku, poplatkov za obnovu v súvislosti s každou ochrannou známkou, nákladov na administratívnu správu v rámci podniku majiteľa ochrannej známky a advokátskej kancelárie, nákladov na dohľad a kontrolu rôznych ochranných známok, ktorých cieľom je zaručiť neexistenciu zhodných a/alebo podobných ochranných známok, ako aj nákladov spojených s námietkovými konaniami začatými na obranu každej z týchto rôznych ochranných známok“.
- 111 Za týchto podmienok žalobkyňa nemôže oprávnene tvrdiť, že odvolací senát vykonal posúdenie uvedené v bode 73 napadnutého rozhodnutia bez toho, aby mal k dispozícii akýkoľvek dôkaz, a vychádzal výlučne zo svojho vlastného presvedčenia.
- 112 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého predložila dôkazy preukazujúce administratívnu efektívnosť spojenú s podaním prihlášky spornej ochrannej známky, treba konštatovať, že toto tvrdenie nie je nijako podložené. Obmedzuje sa totiž na jednej strane na konštatovanie, že podanie prihlášky spornej ochrannej známky „bol spôsob, akým žalobkyňa riadila svoje obrovské portfólio ochranných známok“, a na druhej strane, že používa elektronický registračný systém, takže zavedenie dodatočnej ochrannej známky do tohto systému nie je administratívne náročným konaním.
- 113 Pokiaľ ide napokon o tvrdenie, podľa ktorého odvolací senát v rámci dotknutého posúdenia nezohľadnil význam otázky prednosti priznanej starším ochranným známkam, keď ich majiteľ prijíma rozhodnutie o ich prípadnom obnovení, možno ho len zamietnuť, pretože je irelevantné, pokiaľ ide o otázku, či administratívna záťaž, ktorú znáša žalobkyňa, môže byť obmedzená opakovaným podaním prihlášky ochrannej známky, ktorá je zhodná so staršími ochrannými známkami.
- 114 Z vyššie uvedeného vyplýva, že je potrebné zamietnuť šiestu časť prvého žalobného dôvodu, a tým prvý žalobný dôvod v celom rozsahu.

O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení práva na spravodlivý proces

- 115 V rámci druhého žalobného dôvodu žalobkyňa vytýka odvolaciemu senátu po prvé, že porušil jej právo na spravodlivý proces z dôvodu, že svoje posúdenie založil na niektorých aspektoch sporu, ktoré neoznámil žalobkyni, v rozpore s právom na nestranné konanie, po druhé, že rozhodol ako prvostupňový súd, čím ju zbavil jednej úrovne opravných prostriedkov, a po tretie, že zohľadnil iné veci týkajúce sa starších ochranných známok bez toho, aby ju o tom informoval.

- 116 EUIPO a vedľajší účastník konania spochybňujú dôvodnosť druhého žalobného dôvodu.
- 117 Na úvod treba pripomenúť, že pokiaľ ide o porušenie práva na spravodlivý proces, na ktoré sa odvoláva žalobkyňa, je podľa judikatúry uplatnenie práva na spravodlivý „proces“ na konania pred odvolacími senátmi EUIPO vylúčené, keďže tieto konania nemajú súdnu, ale správnu povahu [pozri v tomto zmysle rozsudky z 12. decembra 2014, *Comptoir d'Épicerie/ÚHVT – A-Rosa Akademie (da rosa)*, T-405/13, neuvverejnený, EU:T:2014:1072, bod 71, a z 3. mája 2018, *Raise Conseil/EUIPO – Raizers (RAISE)*, T-463/17, neuvverejnený, EU:T:2018:249, bod 22 a citovanú judikatúru]. Z toho vyplýva, že druhý žalobný dôvod žalobkyne v rozsahu, v akom je založený na porušení práva na spravodlivý proces, musí byť zamietnutý ako nedôvodný.
- 118 Aj keby sa druhý žalobný dôvod mal vykladať v tom zmysle, že žalobkyňa namieta porušenie svojho práva byť vypočutá podľa článku 75 nariadenia č. 207/2009 (teraz článok 94 ods. 1 nariadenia 2017/1001), treba ho tiež zamietnuť.
- 119 V tomto ohľade treba pripomenúť, že podľa článku 75 nariadenia č. 207/2009 môžu rozhodnutia EUIPO vychádzať iba z dôvodov alebo dôkazov, ku ktorým mali účastníci konania možnosť predložiť svoje pripomienky. Toto ustanovenie predstavuje osobitné uplatnenie všeobecnej zásady ochrany práva na obhajobu zakotvenej okrem iného v článku 41 ods. 2 písm. a) Charty základných práv Európskej únie, podľa ktorej osobám, ktorých záujmy sú dotknuté rozhodnutiami orgánov verejnej moci, musí byť umožnené účinne vyjadriť svoje stanovisko [pozri rozsudok z 8. februára 2013, *Piotrowski/ÚHVT (MEDIGYM)*, T-33/12, neuvverejnený, EU:T:2013:71, bod 16 a citovanú judikatúru].
- 120 Právo byť vypočutý v zmysle článku 75 nariadenia č. 207/2009 sa vzťahuje na všetky skutkové a právne okolnosti, ktoré tvoria základ rozhodovacieho aktu, ale nie na konečné stanovisko, ktoré správny orgán zamýšľa prijať (pozri uznesenie z 8. septembra 2015, *DTL Corporación/ÚHVT*, C-62/15 P, neuvverejnené, EU:C:2015:568, bod 45 a citovanú judikatúru).
- 121 Treba dodať, že v prejednávanej veci, ako v podstate tvrdí tak EUIPO, ako aj vedľajší účastník konania, z priebehu konania, ktoré sa uskutočnilo pred orgánmi EUIPO, vyplýva, že účastníci konania mali príležitosť diskutovať o rôznych aspektoch tejto veci. Dňa 12. novembra 2018 tak žalobkyňa predložila svedeckú výpoveď. Pojednávanie pred odvolacím senátom sa uskutočnilo 19. novembra 2018. Dňa 21. januára 2019 vedľajší účastník konania predložil pripomienky k zápisnici a obsahu ústnej časti konania, ktorými žiadal, aby sa svedecká výpoveď nezohľadnila, a žalobkyňa na ne odpovedala 22. februára 2019.
- 122 Treba však konštatovať, že žalobkyňa nepreukázala, že jej bola odňatá možnosť vyjadriť sa k niektorým aspektom sporu, na ktorých odvolací senát založil svoje konečné stanovisko. Preto, bez ohľadu na to, že je len málo podložené, tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého jej neboli osobitne položené otázky týkajúce sa niektorých aspektov sporu, nemôže uspieť.
- 123 Okrem toho z judikatúry v každom prípade vyplýva, že právo na obhajobu je z dôvodu procesnej vady porušené iba vtedy, ak táto procesná vada mala konkrétny vplyv na možnosť predmetných podnikov obhajovať sa. Preto nedodržanie platných pravidiel, ktorých cieľom je ochrana práva na obranu, môže znamenať, že ide o vadu v správnom konaní, len ak sa preukáže, že toto konanie mohlo v prípade neexistencie tohto nedodržania viesť k inému výsledku [pozri rozsudok z 12. mája 2009, *Jurado Hermanos/ÚHVT (JURADO)*, T-410/07, EU:T:2009:153, bod 32 a citovanú judikatúru].
- 124 V prejednávanej veci však žalobkyňa neuviedla žiadnu skutočnosť ani žiadne tvrdenie, ktoré by mohlo preukázať, že ak by s ňou odvolací senát konzultoval v súvislosti s niektorými aspektmi sporu, správne konanie by mohlo viesť k odlišnému výsledku. Neposkytla žiadnu informáciu o možnostiach jej obhajoby, ktorých by bola zbavená, ani o prvkoch, ktoré by predložila alebo uplatnila, keby mala príležitosť zaujať stanovisko k otázkam, ktoré jej podľa nej mali byť položené.

- 125 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba zamietnuť druhý žalobný dôvod, a teda aj žalobu v celom rozsahu bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o tvrdení vedľajšieho účastníka konania poukazujúcim na neprípustnosť niektorých príloh, ktoré žalobkyňa predložila Všeobecnému súdu.

O trovách

- 126 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku je účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobkyňa nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazat' ju na náhradu trov konania v súlade s návrhom EUIPO a vedľajšieho účastníka konania.
- 127 Vedľajší účastník konania okrem toho navrhol, aby bola žalobkyni uložená povinnosť nahradiť trovy konania, ktoré vynaložil v súvislosti s konaním pred odvolacím senátom EUIPO. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že na základe článku 190 ods. 2 rokovacieho poriadku sa nutné výdavky vynaložené účastníkmi konania v súvislosti s konaním pred odvolacím senátom považujú za nahraditeľné trovy konania. Návrhu vedľajšieho účastníka konania na to, aby bola žalobkyni uložená povinnosť nahradiť nutné výdavky, ktoré vynaložil v súvislosti s konaním pred druhým odvolacím senátom EUIPO, treba preto vyhovieť.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (šiesta rozšírená komora)

rozhodol takto:

1. Žaloba sa zamietla.

2. Hasbro, Inc., je povinná nahradiť trovy konania, vrátane trov vynaložených spoločnosťou Kreativni Događaji d.o.o. na účely konania pred druhým odvolacím senátom Úradu Európskej únie pre duševné vlastníctvo (EUIPO).

Marcoulli

Frimodt Nielsen

Schwarcz

Iliopoulos

Norkus

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 21. apríla 2021.

Podpisy